

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๔๕/๒๕๖๒

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๔๐/๒๕๖๒

วันที่ ๑๘ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๒

เรื่อง นายปราโมทย์ บันลิตธี (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๒๑๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายปราโมทย์ บันลิตธี (ผู้ร้อง) กล่าวอ้างว่าการที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๓ ได้บัญญัติให้ในระหว่างที่ยังไม่มีสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภากฎตามรัฐธรรมนูญนี้ ให้สถานิติบัญญัติแห่งชาติที่ตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ ยังคงทำหน้าที่รัฐสภา สภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภาต่อไป และให้สมาชิกสถานิติบัญญัติแห่งชาติซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันก่อนวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ ทำหน้าที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภา ตามลำดับ เป็นบทบัญญัติที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๗๕ มาตรา ๘๐ มาตรา ๘๑ มาตรา ๘๓ มาตรา ๘๖ และ มาตรา ๘๘ ที่บัญญัติห้ามมิให้บุคคลเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาในขณะที่ได้มาซึ่งสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาต้องมาจากตัวแทนของประชาชนและมาจากการเลือกตั้งของประชาชน การที่สมาชิกสถานิติบัญญัติแห่งชาติซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ทำหน้าที่และใช้อำนาจเช่นเดียวกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภา โดยอาศัยอำนาจ

ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๓ ในการตรากฎหมายต่าง ๆ ซึ่งโดยหลักต้องกระทำโดยรัฐสภาซึ่งมีที่มา
จากตัวแทนของประชาชน จึงเป็นการขัดต่อประเพณีการปกครองประเทศไทยในระบอบประชาธิปไตย
อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ดังนั้น การกระทำของสภานิติบัญญัติแห่งชาติทุกการกระทำ
รวมทั้งการบัญญัติกฎหมายภายหลังจากการประกาศใช้รัฐธรรมนูญ โดยอาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๒๖๓ จึงไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ใช้บังคับไม่ได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕

ผู้ร้องได้ยื่นหนังสือร้องเรียนต่อผู้ตรวจการแผ่นดิน และผู้ตรวจการแผ่นดินมีหนังสือ
แจ้งผลการวินิจฉัยให้ทราบว่าการฉีกรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๓ และการปฏิบัติหน้าที่ของสภานิติบัญญัติ
แห่งชาติในนามรัฐสภามีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓
วรรคสอง มาตรา ๔ มาตรา ๕ และมาตรา ๑๕ นั้น เป็นการร้องเรียนว่าบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ
ขัดแย้งกันเอง และการปฏิบัติหน้าที่ของสภานิติบัญญัติแห่งชาติในฐานะรัฐสภามีปัญหาเกี่ยวกับ
ความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ จึงมิใช่การร้องเรียนกรณีบทบัญญัติแห่งกฎหมายมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบ
ด้วยรัฐธรรมนูญที่อยู่ในหน้าที่และอำนาจของผู้ตรวจการแผ่นดินที่จะพิจารณาเสนอเรื่องพร้อมด้วย
ความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยได้ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย
ผู้ตรวจการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๓ (๑) จึงให้ยุติเรื่องร้องเรียน

ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ว่า รัฐธรรมนูญ
มาตรา ๒๖๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔ มาตรา ๕ และมาตรา ๑๕
วรรคสาม

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคล
ซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมี
คำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข
ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ”

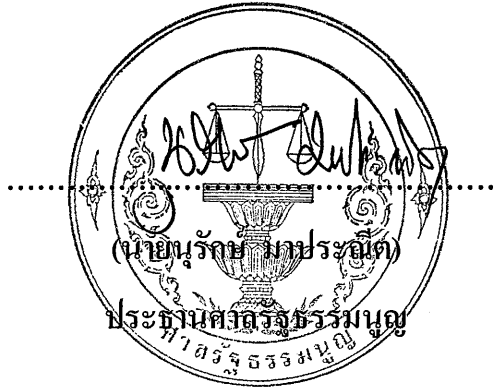
และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖
วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือ
เสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือ
เสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่น
คำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือ
เสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ทราบที่การละเมิด
สิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง มาใช้บังคับ
ด้วยโดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับความเห็นของ
ผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๘
วรรคสอง”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องขอให้
พิจารณาวินิจฉัยว่าการกระทำของสภานิติบัญญัติแห่งชาติซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในฐานะรัฐสภาในการตรา
กฎหมายภายหลังรัฐธรรมนูญประกาศใช้บังคับ โดยอาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๓
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔ มาตรา ๕ และมาตรา ๗๕ วรรคสาม
ซึ่งการยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ นั้น ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข
ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑
มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง ว่าผู้ที่จะยื่นคำร้องได้ต้องเป็นผู้ที่ถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ
โดยตรง และขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าการกระทำใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ แม้ผู้ร้องจะได้
ยื่นเรื่องร้องเรียนต่อผู้ตรวจการแผ่นดินแล้วก็ตาม แต่เมื่อข้อเท็จจริงตามคำร้องไม่ปรากฏว่าผู้ร้อง
เป็นบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญโดยตรงจากการกระทำใด คงเป็นเพียง
การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการกระทำของสภานิติบัญญัติแห่งชาติซึ่งใช้อำนาจในการตรากฎหมายตาม
บทเฉพาะกาลของรัฐธรรมนูญเท่านั้น กรณีจึงไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข

- ๔ -

ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖
วรรคหนึ่ง ดังนั้น ผู้ร้องจึงไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ได้
อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

(คำสั่งที่ ๔๕/๒๕๖๒)

[Signature]

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

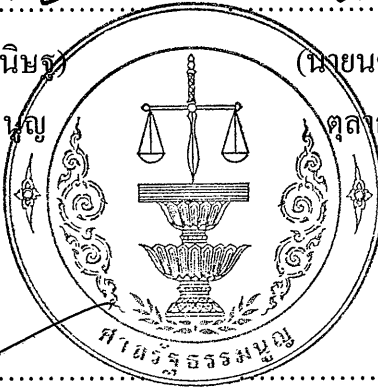
(นายซัช ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายวรวิทย์ กังศศิเทียม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ